Deník Končilky

Marie Majka Benešová

Deník Končilky

Marie Majka Benešová

1. TOHLE JSEM JÁ

Zdravím tě, človíčku! Jsi *človíček*, že ano? Pardon, mně se to pořád plete. Tuším, že máš dvě ruce, dvě nohy a dvě oči, ale někdy je to taky pořádný chyták, víš? Třeba takové oči; mít dvě oči vlastně vůbec není pravidlem. Někdo dostane jen jedno a jiný pro změnu nemá žádné.

Existujete v tolika tvarech, velikostí a barvách. Jen těžce by se hledali dva úplně stejní človíčci. A i na těch nejpodobnějších z vás se najdou drobnůstky, které z každého dělají originál. To u nás by se nějaký ten rozdíl hledal vážně těžce, tady jsme všichni stejní, ale… Ouha!

Vždyť já se ti ještě ani nepředstavila! Jsem Končilka, konkrétně Končilka třetí třídy. A vlastně vypadám docela jako ty, človíčku. Schválně, kolik si myslíš, že mám očí? A nohou?

S ostatními Končilkami a Končiláky žiji v Jádru. Slyšel jsi už někdy o Jádru? Hádám, že asi ne. Jak já bych ti ho tedy jenom přiblížila… Naše Jádro, to je taková vysoká věž plná všemožných místností, ve kterých se staráme o duše.

Třeba moje místnůstka má číslo 3530; já to čtu jako „tři, pět, tři, nula“, ale prý to taky znamená „tři tisíce pět set třicet“.

A úplně na vrcholu Jádra, tam sídlí náš pan šéf v místnosti s číslem 1, což čtu jako „jedna“ a ostatní vlastně taky.

Našeho pana šéfa znáš asi nejlépe, u vás se o něm hodně povídá. Myslím, že mu říkáte Smrtka. Nebo Smrt? Možná Smrťák.

Pamatuju si, když se náš pan šéf poprvé dozvěděl, jak jste ho vy lidé vykreslili. Moc nadšený z toho nebyl, ale neboj se, človíčku, našel si na tom i pozitivní věci. Třeba tu kápi si vážně oblíbil. Vlastně se do ní přímo zamiloval a teď ji tu všichni Končiláci i Končilky nosí jako takovou uniformu.

Ona je ta kápě vážně moc hezká věc, nasadíš si ji na hlavu a hned jsi v takovém *inkognito* módu. Zkrátka tě nikdo nepozná a můžeš si hrát na tajného agenta.

Jen tedy s tou kosou jste ho pěkně nakrkli. Říká se u vás taky „nakrkli“? Prostě jste ho namíchli. Nafuněli, tak je to. Víš, človíčku, on je náš pan šéf hodný, ale když zjistil, že ho lidé vidí jako vychrtlou kostru s kosou, tak mu zlostí zachrastila všechna žebra.

„To čekají, že budu do zemědělství?!“ rozohnil se na jedné naší poradě. „Co si myslí, že s tím jako budu kosit?!“

Když mu na to někdo odpověděl, že „asi trávu“, tak se náš pan šéf nafuněl ještě víc a s větou: „Nejsem žádný zahradník!“ Za sebou zabouchl dveře. Až se nám kytičky na chodbě zachvěly hrůzou. To jsi nečekal, človíčku, viď? Najdeš tu taky kytičky!

Náš pan šéf je má moc rád. Jsou různě barevné a když se o ně hezky staráš, tak ti rostou a rostou. A pokud máš štěstí, vyrostou z nich takové mini kytičky a hned jich máš víc!

To je na životě vážně pěkné, že dává a dává. A ty mini kytičky rostou a rostou, až se z nich nakonec stanou velké kytičky, které pak mají další mini kytičky, a tak to jde dál a dál. Je to koloběh, víš? Opakuje se to pořád dokola.

V něčem mi ty kytičky připomínají tebe, človíčku. I ty rosteš a rosteš. A když budeš chtít, můžeš mít taky mini kytičky. Tedy mini človíčky.

Když vynechám ten jeden menší výbuch našeho pana šéfa, tak v Jádru bývá klid. Každý z nás má nějakou práci. Ti nejzkušenější dostanou málo úkolů, zato hodně náročných, a ti méně zkušení mají

úkolů hodně, ale jsou jednoduché a jdou jim rychle od ruky. Takže tu vlastně panuje rovnováha.

Všichni Končiláci a Končilky jsou rozdělení do tříd, podle toho, kolik těch těžkých a náročných úkolů zvládneme. Ale nenech se zmást, človíčku. My ty třídy máme postavené trochu jinak, než jsi zvyklý. Co jsem pochopila, tak u vás ten ze třetí třídy ví více než ten z první, viď? Jenže u nás to funguje naopak. Náš pan šéf je Končilák první třídy, která je hooodně dobrá. Znamená to, že on toho umí nejvíc.

A teď nastal čas, abych ti řekla něco o tom, co tu vlastně dělám já. Určitě jsi moc a moc zvědavý, viď? Říkáš si: „Copak tam ta Končilka asi vyvádí?“ A já ti na tuhle otázku moc ráda odpovím.

Jako Končilka třetí třídy totiž nejsem vůbec žádný začátečník. A také mám hodně důležitou práci. Zatímco se náš pan šéf věnuje lidským duším, a to hlavně těm nejproblémovějším, co třeba nechtějí z vašeho světa odejít, mou starostí se stala zvířátka. Starám se hlavně o ta, která máte doma. O vaše mazlíčky.

Je úžasné, kolik různých zvířátek zvládnete chovat. A jak hezky o ně pečujete! Hrajete si, mazlíte se, a také si spolu povídáte. A to i když zatím nemáte žádný vynález, který by vám s nimi umožňoval mluvit. Přesto to zvládáte! Copak jste kouzelníci?

My kouzlit neumíme, ale nosíme s sebou takovou skleněnku, vypadá jako průhledná kulička, která se v blízkosti duše rozzáří jasným světlem. Každý Končilák i každá Končilka tuhle vychytávku má. Jen díky ní můžeme duši pořádně poznat a poslat ji dál. Na její poslední cestu.

Nebo tak si to alespoň myslím. Že se jedná o její *poslední cestu*. Všechny duše od nás z Jádra putují pryč, ale ani já pořádně netuším, o jaké místo jde.

Co jsem zaslechla, tak často používáte frázi „duhový most“. Duše zvířátek u vás chodí přes barevný mostík, který používáte jako pojítko vašeho světa s tím naším. To zní vážně moc pěkně. Krásně. A barevně!

U vás se barvy dělí na teplé a studené, viď? To mi trochu vrtá hlavou. Barvy přeci nejsou živé, tak jak by jim mohla být zima? Nebo je v tom něco jiného?

Budu ráda za odpověď, človíčku. Přeci jen, to ty jsi na tyhle věci expert! Já teplo vůbec nevnímám, na to bych musela být živá. Ale pro tebe to není problém, viď? Cítíš změny. Změny v teplotě, náladě…

Jak nad tím tak přemýšlím, celý váš svět je neskutečně krásný a proměnlivý. Vezmi si třeba takový rok, ten se skládá hned z několika období a každé je úplně jiné!

Slovo „rok“ se mi líbí, je to moc hezký dílek času. Říká, jak dlouho tu něco bylo, stálo, existovalo. A vaše životy bývají plné roků; některé mohou být hezké, jiné ne.

To je další zajímavost, nikdy nevíš, jaký rok se k tobě dostane. Jestli se ti bude líbit, nebo ti přinese smutek. Čas je jako balíček karet, u kterého netušíš, který rok si „lízneš“.

To zní vtipně, když si berete karty, tak je *lízáte*. A teď si představ, že bys mohl olíznout rok, človíčku. To by bylo něco. Jak by asi chutnal? Šťavnatě jako ovoce z koláče, slaně po moři, nebo zlatavě jako sluníčko?

Když bych ten váš rok vzala popořadě, tak začínáte jarem. Víš, co se děje na jaře, človíčku? Taje sníh. Objeví se tráva, rostou kytičky a všude je spousta živého. Třeba motýli!

Máš rád motýly? Slyšela jsem, že někoho můžou děsit. Zvláštní, život má tolik různých tvarů a forem, ale některé z nich vám vyhovují více a jiné méně. Ani takový motýl není výjimkou. Tipla bych si, že ty máš motýly rád, človíčku. Ale to říkám jen proto, že je má ráda vážně velká spousta lidí.

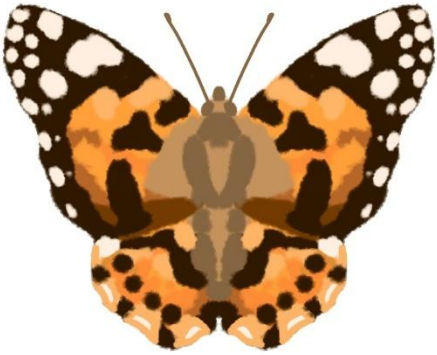

Jenže pak jsou třeba pavouci, a tam je to naopak. Zeptej se nějakého jiného človíčka, jestli je má rád, a dost možná řekne: „Ne.“

Ale taky se samozřejmě najdou lidé, kteří je pro změnu rádi mají. A pak ti, co je třeba moc nemusí, ale chovají se k nim hezky. A třeba se s nimi i čas od času mazlí. No věřil bys tomu? Mazlí se s pavoučky!

Tohle je jedna z věcí, které se mi na vás moc líbí. Každý jste jiný. Co je pro jednoho ňuňaté a moc fajn, je pro druhého fuj.

Máš rád pavouky, človíčku?

Když skončí jaro, začne léto. Motýlů, pavouků a já nevím čeho všeho je stále víc a víc a také se udělá teplo. Hodně velké teplo, alespoň tak jsem to tedy slyšela. Prý se někdy přímo vaříte. A taky se potíte!

Viděla jsem, jak pár člověčků funělo po cestě, v obličeji byli celí rudí a po čele jim stékala voda. Vypadali legračně, někdy bych si to taky chtěla zkusit. Cítit teplo a „vařit se“. Pořádně se zpotit!

Máš rád léto, člověčku? Co jsem pochopila, tak ho lidé přímo milují, protože mají volno. Berou si „dovolené“, aby si odpočinuli od práce, ale to my Končiláci a Končilky neznáme. My pracujeme pořád.

Léto následuje podzim a ten mám asi z celého roku nejraději. Ze stromů padá listí a hezky vám šustí pod nohama. Ochlazuje se a vy nosíte barevné čepice a šály. A také se dělají zvířátka z kaštanů, co jen vy lidé nevymyslíte“ Zvířátka a kaštany, to by mě nikdy nenapadlo!

Někteří lidé bývají na podzim smutní, říká se tomu *deprese*. To znamená hodně silný smutek, což vlastně dává smysl. Někdy je to počasí vážně hodně fujky. Mrholí, fouká vítr a začíná být taková kosa! Ups, vlastně *zima*. Pardon, pane šéfe. Začíná být zima.

Mně sice zima nikdy není, ale vám ano. A když je vážně velká zima, tak vypadáte zase moc legračně. Začnete se klepat, vypadá to, jako byste tancovali. A taky měníte barvy! Pusa vám zfialoví a obličej, ten má odstíny bílé, šedé až modré. A hele, už asi chápu to vaše rozdělení teplých a studených barev!

Modrá a fialová budou asi těmi studenými, viď? A taková červená, oranžová a žlutá, to jsou barvy teplé. Ty mi připomínají spadané listí a také oheň táboráku nebo plameny v krbu, co vás hřejí v zimních večerech.

A pak přijde sníh, který jako bílá deka zakryje celou zem. A když po ní jdeš, tak srandovně křupe. Pod mýma nohama sice žádný zvuk nevydává, ale pod tvýma, člověčku, to je jiná. Když jdeš, tak sníh

hraje. Křup, křup, křupy, křup. No není to kouzelné? Zanecháváš v něm stopy, a ty pak za nějakou dobu zmizí. Někdo po nich přeběhne, sáňky je přejedou, nebo jinak zapadnou.

Všechny stopy nakonec zmizí a spolu s nimi se vytratí i samotná zima. Oteplí se, holé stromy získají zpět své listí, zpod sněhové přikrývky vyraší stébla trávy a… sněženky! Také se objeví sněženky. A jakmile někde vyraší bílé květy ve tvaru kapiček, tak hned víte, že přijdou teplé dny. A začíná jaro.

Tohle všechno jsem se stihla naučit o tom vašem roku. Je plný změn, a to je nádherné. Naše Jádro je oproti tomu trochu víc… stabilní? Ano, *stabilní*. Někdo by řekl i nudné. Když se věci nemění, tak můžou být nudné. Takové rutinní. Jako když každý den vstaneš a musíš si vyčistit zuby. Nuda. Ale když přijdeš na to, jak si tu činnost ozvláštnit, tak je to hned jiné. Třeba si je nečistíš sám, ale vedle někoho jiného!

Některé věci se však nikdy neomrzí a je jedno, jak dlouho je provádíš. Třeba takové mazlení. Nebo hraní. Viděla jsem, jak si se svými mazlíčky hrajete. My to tak hezky neumíme. Díky našim skleněnkám s nimi zvládneme mluvit, ale tady to končí.

Mluvíme s nimi, posloucháme je, ale nerozumíme jim. A některé věci asi nikdy nepochopíme. I náš pan šéf, ten úplně nejlepší Končilák ze všech, je na hraní krátký? On si zkrátka vůbec hrát neumí. Nechápe to, třeba taková hra na schovávanou. Proč by to někdo dělal? Schováš se, dotyčný tě najde a pak co? Vyměníte se a jedete zase od začátku.

„Nekonečné utrpení,“ přesně tak o tom náš pan šéf mluví. Ale když vy se u toho zvládnete tak moc bavit! Také bych si s vámi někdy ráda zahrála na schovávanou. Mohlo by to být hezké.

A co ty, človíčku, umíš si hrát? A máš nějakou oblíbenou hru?

Nevím, jak to vy lidé dokážete, ale s těmi mazlíčky máte tak silný vztah! Trávíte s nimi čas, dáváte jim jména a lásku a oni vám to vrací. Měl bys je někdy slyšet, jak hezky o vás mluví! Byla tu jedna ještěrka, agama. Také jí přezdíváte „vousatý drak“, což je vážně trefné, protože tak vypadá. Takový roztomilý vousatý dráček.

Ta agama mi vyprávěla o večerech, kdy si ji její človíček bral k sobě a hladil ji po hlavě. Je to takový jednoduchý pohyb ruky dopředu a dozadu. Náš pan šéf v tom nevidí nic speciálního, ale já na to už asi přišla. Od vašich mazlíčků jsem se toho hodně naučila, a všechno to mám zapsané tady, v mém deníčku.

Chceš o tom slyšet víc, človíčku? Ano? Výborně! Ale to ti budu muset o něco lépe představit naše Jádro. Takže jdeme! Ale nejdřív si vezmi nějakou čepici, ať ti nezmrznou uši. Jak už jsem psala, my chlad necítíme, ale vy ano. A já nechci riskovat, že ti bude zima. Jádro totiž nemá žádné topení, víš?

2. VÍTEJ V JÁDRU

Pořád nemůžu uvěřit tomu, že si spolu takto povídáme. Někdo čte moje psaní! Ano! To je tak moc fajn, můžu si povídat s člověčkem!

Ale dobře, teď bych vážně měla zmírnit svoje nadšení. Drž se, Končilko, nechceš přeci toho člověčka vyděsit.

Fjú, tak dobře. Teď ti konečně ukážu Jádro, ano? Ale musím být opatrná s tím, co všechno ti tady povím. Náš pan šéf totiž nemá rád, když mluvíme o práci. Mnohem radši vidí, když jsme každý hezky u sebe v místnůstce, a nezlobíme.

Naše patra jsou ohromná, divil by ses, kolik Končiláků a Končilek tu můžeš najít. Každý máme svůj pokojík, ve kterém se staráme o duše. A také o papírování. Je totiž hodně důležité, aby se každá duše pečlivě zaznamenala, víš? Pokud by se ztratila, byl by z toho vážně malér, ale určitě by nešlo o tak velkou věc, jako kdyby se ta duše do Jádra nikdy nedostala. To by byl extrémní průšvih!

Myslím, že u vás se ztraceným duším říká duchové. Takové bílé bububu přízraky. Naštěstí tu máme našeho pana šéfa, který se o tyhle záležitosti stará a všechny nás tím chrání. Takže já zatoulané duše řešit nemusím.

A teď ti povím, proč jsme tady. Ono je to vlastně docela jednoduché. Naše Jádro je takový velice dobře namazaný strojek. Každý máme svůj pokojík, svou kancelář, odkud vyřizujeme různé věci. A když se nám na stole rozsvítí zelené tlačítko (neboli „super

zářivý kouzelný čudlík“, jak tomu říkám já), znamená to, že můžeme vyrazit na návštěvu do vašeho světa.

Tohle světýlko je vážně moc a moc super. Mám ho ráda, tehdy si totiž můžu otevřít portál, což je taková velká barevná brána do vašeho světa, a tadá! Jde se za vámi. Tohle u nás znají úplně všichni, a nezáleží na tom, z jaké jsme třídy, nebo o jaké duše se staráme.

Dokonce i postup máme všichni stejný: ve vašem světě najdeme dušičku, která by se bez naší pomoci do Jádra nedostala, postaráme se o ni a pak ji pustíme na poslední pouť, o které toho vlastně ještě stále

moc nevím. Díky tomu asi není naše Jádro tak nudné, jak by se mohlo zdát. Pořád tu panuje jisté tajemství, človíčku.

S ostatními pracovníky se moc nebavím. Není na to čas, když pořád někde lítáme. Tedy, ne doslova. My totiž nemáme křídla. Nebo o nich aspoň nevím. Je možné, abych měla nějaká křídla? Safra, kde mám jistotu, že nejsou někde schovaná? A kde máš tu jistotu ty, človíčku? Dá se nějak zjistit, co máme v těle? Protože mně by se to teď vážně hodilo.

Ale zpátky k obyvatelům Jádra. Sice toho s Končiláky a Končilkami moc nenamluvím, ale mám tu jednoho dobrého kamaráda. Je to Třeštík, víš? Mám ho moc ráda, to on sem nosí pro našeho pana šéfa květiny a pomáhá nám se o ně starat.

Právě Třeštík o ně pečuje a jako jediný tady nenosí kápi. Místo ní má hodně barevné oblečení, úplně v něm září! Kdybys to jenom viděl, človíčku. Je tam oranžová, červená, žlutá… Nejsou to pro vás náhodou ty teplé a veselé barvy?

Když se u nás objeví, tak to tady celé prosvítí. Je to kouzelné. Už jsem ti asi říkala, že my necítíme chlad, viď? Tak stejné je to i s tmou. Nevadí nám. Vůbec ji nevnímáme. Ale když se objeví Třeštík, tak je všechno takové… jiné, víš? A tma, která by tu mohla být, tak je taková… slabší. Jako by nám ji tu Třeštík prosvětlil. Zvláštní, co?

Abych to zkrátila, Třeštík mi tady v Jádru hodně pomáhá. Je to úplný expert na živé bytosti. Dokonce rozumí věcem jako je hraní a mazlení. To asi dělá ta jeho zkušenost s množstvím kytiček, které nám sem nosí.

Jak nad tím tak přemýšlím, je to vlastně i jediný život, se kterým jako Končilka můžu přijít do kontaktu. Kdyby se sem dostalo třeba živé zvířátko, byl by to podobný průšvih jako se zapomenutou „bububu“ dušičkou.

Náš pan šéf všechny ty květiny miluje. Normálně si s nimi na chodbě povídá! Jen mu ty kytičky nikdy neodpoví, což je škoda.

Je vážně zvláštní vidět ho takhle mluvit do květináčů, ale když je s nimi, tak se přitom tak hezky usmívá! Za to jsem ráda, on to totiž nemá vůbec lehké.

Jako Končilák první třídy se stará o ty nejobtížnější případy. O duše, které odmítají váš svět opustit. A někdy ho tak slyšíme, jak nadává a přeje si, aby měl u sebe tu kosu, kterou jste mu přikreslili. Nejednou jsme dokonce i zaslechli, do jakých míst by tento nástroj nějaké neposlušné dušičce zabodl. V tu chvíli jsme byli všichni rádi, že jsme seděli.

Duše je něco neskutečného. Sama nechápu, co je vlastně zač, ale jedná se o dobrou věc. Nevím proč, nedokážu to popsat, ale mám zkrátka takový *pocit*. Je to stejné, jako když pod stromečkem najdeš hezky zabalený dárek. Nebo když před tebe dají jídlo, u kterého víš, že ti zachutná.

A přesně takový dojem mám z duší. Ne, že bych je snad chtěla sníst, to ne. My jíst nepotřebujeme, vlastně doteď nechápu, proč bez toho lidé nemůžou být. Proč do sebe musíte něco naházet, abyste pak spokojeně žili několik dalších hodin? A proč, když to přeženete, tak je vám stejně špatně, jako kdybyste nic nejedli? Jste vážně záhadní.

Zvláštní je, že i zvířátka potřebují jíst. V tom jste úplně stejní. To samé se dá říct i o kytičkách, které nám sem nosí Třeštík. I ony potřebují nějaké… jídlo? Ne, počkat, to se mi nelíbí. Jídlo mají jen lidé a zvířata, u kytiček platí něco jiného. Jak to jenom bylo. A… Aha! Živiny! Jsou to *živiny*.

Třeštík taky o kytičkách nemluví jako o „kytičkách“, ale jako o „rostlinách“. Víš, človíčku, on je hodně moudrý. Zajímalo by mě,

odkud toho tolik ví. Ale asi má výhodu v tom, že do vašeho světa může chodit častěji než my. Zatímco Končiláci musí čekat na světýlko, kterým si otevřou duhový portál, Třeštíkové si svou bránu mohou přivolat kdykoli chtějí. Vážně nespravedlivé.

Takže si to shrneme: naše Jádro je takový dům, kde jsou Končilky, Končiláci a čas od času dorazí i Třeštík, aby se nám postaral o kytičky. Potom tu jsou také duše. To je vlastně na Jádru to nejdůležitější. Duše tu mají bezpečné místo, kde si s námi mohou popovídat, a poté, co je poznáme a ony naleznou Klid, přichází poslední část cesty. Ale tu už musí každá duše zvládnout sama. My se jen postaráme o to, aby byla připravená.

3. KŘEČEK ANEB K ČEMU JSOU JMÉNA?

Měla jsem tady jednoho křečka, který byl vážně milý diblík a takový můj první mentor. Díky němu jsem se naučila, že křečci jsou vážně osobnosti.

Ty drobné potvůrky na první pohled působí jako taková neviňátka, jenže pak bum! Velká proměna. Stačí málo a už jim ta tlamička jede a jsou k nezastavení. Tedy alespoň když máš kouzelnou skleněnku jako já.

Nevím, jestli jsi už někdy nějakého křečka viděl, človíčku, ale tahle zvířátka vypadají hodně jako myšky. Jen tedy myškami nejsou, o tom jsem se stihla nepěkně přesvědčit „na vlastní kůži", jak rádi říkáte. Já totiž nevěděla, že jsou myšky a křečci tak moc rozdílní, takže když jsem ho poprvé uviděla, chtěla jsem ho mile uvítat. A jaksi jsem mu řekla, jaká je krásná myška.

Měl jsi ho vidět, človíčku. Ten se tak rozčílil, až jsem si myslela, že mi na tom stole normálně exploduje!

Bouchne vzteky! A proč mi vlastně seděl na stole? To je jen další důkaz jeho křeččí osobitosti.

Samozřejmě, že si u mě v místnosti mohl vybrat i jiné místo, já dušičky jen tak na stoly nepokládám. Aby měly pohodlí, jsem připravena na všechno. A tak tu mám různé velikostí pelíšků, nějakou tu klícku, spoustu prolézaček a různých hraček. Jenže tento křeček chtěl být na stole.

Kdoví, jaké k tomu měl důvody. Vždyť to říkám, je zkrátka *osobnost*. A jakmile jsem ho nazvala myškou, tak zasyčel takovým ostrým: „Hisss!“ A odmítl se mnou mluvit. Normálně trucoval!

A já jsem trpělivá, vážně, ale vidět nafuněného křečka, jak si uraženě hopká po stole a odmítá jakýkoli oční kontakt? To na mě

bylo moc. Křečci oči vlastně vůbec nepotřebují, důležitý je pro ně hlavně čich a sluch. Takže on se na mě nedíval jen tak, zkrátka z hecu!

Křečci na dálku vidí úplný prd a jsou prakticky barvoslepí. Takže i kdyby se na mě koukl, tak by viděl jen takový nic neříkající flíček. Ale on neudělal ani to, mizera.

Neuvěřitelná drzost, ale nakonec jsme se udobřili. On totiž nikdo nedokáže trucovat věčně, človíčku. Vždycky přijde odpuštění. Buď tomu, kdo se něčím provinil, nebo zkrátka odpustíme sami sobě. To je nevyhnutelné stejně, jako že se každá dušička setká se svým Končilákem, či Končilkou.

Samotné odpuštění neznamená automaticky zapomenutí, ale naštěstí se ten křeček rozhodl mé provinění, ten drobný přešlápek, vymazat. Choval se, jako by se ten omyl nikdy nestal. A dokonce se ukázal být vážně milým společníkem. Hlavně když jsem si ho vzala na klín a podrbala ho za oušky. Za těmi oušky, která mají podle všeho křečci mnohem MENŠÍ než myšky.

To mi ta dušička zdůraznila asi tak pětkrát.

Křečci prý taky mají lepší srst, dlouhou a krásnou, zatímco u myší je to jen takové krátké nic. Hmm, toho jsem si vlastně předtím nevšimla. Vážně má myš kratší srst než křeček?

Nikdy by mě nenapadlo, že se může někdo tak snadno urazit. Co třeba ty, človíčku? Taky se snadno urazíš a trucuješ? Ještě když v tomhle případě to bylo kvůli takové hlouposti, jako je pojmenování. Myš, křeček, klokan, veverka… A jako by už tohle nebylo dost těžké, tak si ještě navzájem dáváte jména. No vážně, co to má být?

Jako by nestačilo, že se nazýváte lidmi a křečky, ještě přidáváte další písmena, která skládáte do slov. A ta slova vlastně nic neznamenají. Jméno je jen zvuk, který když někdo vydá, tak se za ním otočíš. Proč na nich tak moc lpíte?

Jak víš, tak já jsem Končilka, zkrátka Končilka. Takových Končilek je u nás v Jádru spousta, ale náš pan šéf v tom má pořádek. Asi mu pomáhají i čísla našich kanceláří, nesplete si nás. A Třeštík? Třeštík je zkrátka Třeštík. Jeden z mnoha dalších Třeštíků.

Zatímco my se staráme o duše těch, které už na světě nemohou být, Třeštíkové pro změnu dělají takový úvod. A jejich postup se od toho našeho moc lišit nebude. Alespoň myslím, s Třeštíkem jsem se o tom nikdy pořádně nebavila.

Víš, človíčku, obě tyto práce vyžadují, aby byly duše zkrátka v pohodě. Musíš s nimi mít trpělivost, starat se o ně, poslouchat je a taky se skoro pořád usmívat. Je jedno, jestli tu dušičku odvádíš do světa, nebo ze světa. Pokud bychom nebyli milí, tak ji zbytečně vyděsíme, což nechceme.

Jakou práci bys dělal raději, človíčku? Líbilo by se ti víc u nás, nebo u Třeštíků?

Teď jsem si něco uvědomila; ona se ta naše práce docela podobá učitelům! Představ si naše Jádro jako ohromnou školu a nás, Končiláky a Končilky, jako učitele. Chodíme po chodbách a místo poznávacího znamení v podobě klíčů od tříd máme tmavé kápě. Nemusíme tak znát svoje jména, stačí vidět kápi a hned víme, že je to další učitel. Vlastně *Končilák*. A náš pan šéf, to je vlastně takový ředitel, co na všechno dohlíží.

Ale teď zpátky k našemu křečkovi. Netuším, jakou průpravu mu Třeštíkové do začátku života dali, ale když jsem za ním díky portálu přišla, tak si důležitě poklepával nožičkou a koukal na mě s výrazem: „Kde se u všech živých a mrtvých flákáš? Už jsi tady měla dávno být!“

Teprve ve chvíli, kdy mi dovolil, abych si ho vzala k sobě do klína, jsem věděla, že mám vyhráno. Hladila jsem ho po zádíčkách a ten prcek se rozpovídal. Nejvíce mluvil o svých človíčcích. Vyprávěl nejrůznější historky, ani se netajil tím, jak moc dával svým lidem zabrat.

Představ si, že hrozně rád tahal do domečku nejrůznější haraburdí. Začalo to po malých drobečkách. Tu kousek chleba, tu starý kapesník, nechyběla ani část rostlinky, ale pak se mu to nějak vymklo a… rozrostlo.

Jeho človíček si toho zprvu nevšiml, proto to také křečkovi několik dní procházelo. Jenže pak ho prozradila ta jeho „krásná, dlouhá srst, kterou myši nemají, že jo“. Víš, človíčku, on tam ten křeček natahal tolik věcí, až z toho normálně začal plesnivět!

Chudák zezelenal jako chleba, co byl dlouho nechaný v batůžku. A na srsti mu začaly růst rostlinky! Přiznám se, vážně mě to rozesmálo. Plesnivý křeček, no, kdo to kdy viděl?

A tak jeho človíček objevil veškeré poklady, které měly zůstat skryté před světem. A všechny mu je vyhodil.

Křeček na něj kvůli tomu syčel přesně tak, jako předtím na mě. Byl hodně nafuněný, ale pak se s ním usmířil. Stejně jako se mnou. A po skončení vyprávění mi věnoval široký úsměv od ouška k oušku.

Věděl jsi, človíčku, že se některá zvířata umí usmívat? A taky chechtat?

Úsměv je vážně kouzelná věc. Pomáhá v komunikaci se světem, který nemá kouzelnou skleněnku jako my.

Když dojde na smích, tak jste v tom přeborníci, človíčku. Máte tolik druhů; jeden je zvonivý, jako kdyby cinkaly rolničky na pohádkových saních. Další se podobá více zvířecímu chrochtání. Jiný zase hýkání, takže když se dva človíčkové smějí, tak to může znít, jako kdyby osel a prasátko měli souboj v přetahované. A nevědělo se, kdo z nich právě vítězí.

Ale je tu jeden smích, kterému tak úplně nerozumím. To škytáte, škubáte rameny, a ještě vám z očí teče voda. Zvláštní, přesně tak se chováte, když je něco smutného. Jenže smích patří k veselým věcem, tak jak je možné, že to kombinujete?

Někdy vám tak voda z očí teče, když jste šťastní. Tehdy máte koutky úst stočené hezky nahoru a chytáte se za břicho, až by si jeden myslel, že vás bolí od nějakého zlého jídla. A přitom se vlastně jenom smějete!

Čemu ses naposledy zasmál ty, človíčku?

Ve svém pokojíku mám kromě příjemných věcí pro dušičky a pracovního stolu se židlí taky kartotéku. Tak to tedy nazývá náš pan šéf, jako kartotéku. Pro mě je to prostě „ta velká skříň s papíry".

Viděl jsi už někdy kartotéku, človíčku? Vážně zvláštní zařízení. Jde o takovou sérii šuplíků, a ty jsou poskládané do výšky, do takové ocelové věže. A v těch šuplátkách jsou k nalezení různé desky s papíry, které jsou pro naši práci moc a moc potřeba.